

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: **M. J.**, narozený XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Vladislavem Kutějem
sídlem Verdunská 29, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policejní prezident**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2017 č. j. PPR-27499-15/ČJ-2017-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 28. 12. 2017 č. j. PPR-27499-15/ČJ-2017-990131, jímž bylo potvrzeno usnesení ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též „*služební funkcionář*“) ze dne 20. 9. 2017 č. j. KRPA-249037-38/ČJ-2017-0000KR. Tímto rozhodnutím bylo zastaveno řízení o námitce podjatosti I. S., náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též „I. S.“), kterou vznesl žalobce, jako zjevně právně nepřípustné.
2. Žalobce uvádí v žalobě, že jako vrchní komisař služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, podal podnět – oznámení, na základě něhož bylo zahájeno řízení vedené I. S. s M. I. (dále též „M. I.“) pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku. Žalobci nebylo umožněno nahlédnout do spisového materiálu v tomto řízení (ve věcech služebního poměru s M. I.

pozn. soudu) a z odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobci nebylo přiznáno v tomto řízení postavení účastníka řízení, s čímž žalobce nesouhlasí.

3. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že služební orgány s ním nejednaly jako s účastníkem řízení v řízeních, které inicioval, včetně řízení vedeném I. S. ve věcech služebního poměru s M. I. Podle žalobce v řízeních, které inicioval, měl být účastníkem řízení podle § 169 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZSP“).
5. Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí, že se v něm služební funkcionář nezabýval návrhem žalobce na vyloučení I. S. z důvodu jím uplatněné námitky podjatosti, nýbrž pouze důvody, které se týkají nepřiznání žalobci postavení účastníka v tomto řízení. Podle žalobce odmítnutí přiznání práv účastníka řízení znamená pro něho zkrácení na jeho právech. V průběhu řízení, jejichž nebyl účastníkem, se nemohl vyjadřovat k dotazům, které nemohl položit, nemohl doplňovat řízení či pojmenovat souvislosti s novým skutkovým dějem. Nemohl hájit své oprávněné zájmy týkající se ochrany osobnosti a nebyla mu přiznána práva na zákonnou pomoc prostřednictvím zmocněnce. Pokud se tvrzení žalobce v podáních neprokáže, mohl by následně čelit trestnímu oznámení či žalobě osob v řízení aktivních s přiznanými právy účastníků řízení, tudíž by se ocitl v nerovném postavení stran řízení. Pokud by žalobce byl účastníkem řízení, které inicioval, mohl ochránit svá osobnostní práva a přispět vlastní osobní zkušeností a kurátorskou činností k objasnění odpovědnosti za protiprávní stav pro ochranu společnosti, mohl se domoci práv pro další řízení o náhradě škody v občanskoprávním řízení, kterou bez tohoto nemůže vyčíslit, mohl nahlížet do spisových materiálů k uplatnění právního zájmu a dohledu nad zákonným postupem a zákonností správního orgánu, a v dobré víře přispět k dodržení základních zásad správního řízení. Žalobce se relevantním způsobem nedozvěděl, zda řízení jím iniciovaná se vedla nebo nikoliv, nemohl zjistit zpětnou vazbu a provést jejich kontrolu tak, jak to obecná teorie správního řízení připouští. Takto mu byla odňata možnost řízení doplňovat, když nemohl být účastníkem řízení o nakažení příslušníků černým kašlem, k němuž došlo v prostorách služebny Policie.
6. Dle žalobce napadenými rozhodnutími porušily § 169 ZSP a § 1 odst. 1 ZSP, ust. § 27 a § 28 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), Ústavu České republiky i Listinu základních práv a svobod. Výklad žalovaného o poměru správního řádu jako obecně platného předpisu oproti ZSP jako předpisu *sui generis*, považuje žalobce za nelogický a protiprávní.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by disponoval kompletním spisovým materiálem k důvodům pro vyloučení I. S. Na počátku řízení měl spis o jmenovaném mít 500 stran, žalobce po nahlédnutí do spisu zjistil, že má jen 260 stran, přitom podání žalobce se v něm vícekrát opakovala. Žalovaný proto neměl relevantní informace ve věci samé a chybně posoudil souvislost mezi žalobcem a I. S.
8. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce upozorňuje, že mu nebylo umožněno nahlédnout do petice, zaměřené proti němu, která ho obvinila ze šikany vůči nadřízenému. Žalobce naopak poukazuje na diskriminaci a šikanu mezi nadřízenými a podřízenými, na vady v dodržování zdvořilosti M. I., který nepozdravil žalobce při poradě oddělení blíže neuvedeného dne. Podle žalobce se jedná o pokračující šikanu, jmenovaný uvedeným

gestem účelově působil na příslušníky přítomné na poradě k vyvolání nesnášenlivosti proti žalobci. Žalovaný připouští nedodržování závazného pokynu policejního prezidenta č. 181/2006 (čl. 1 odst. 2, čl. 2 písm. a) a b), čl. 5 odst. 1 a čl. 7 odst. 5).

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu odmítnout, neboť napadeným rozhodnutím nebylo zasaženo do práv žalobce, popř. žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Žalovaný odkázal na obě rozhodnutí služebních orgánů a doplnil, že účastníkem kázeňského řízení je pouze osoba, která se vytykánoho jednání měla dopustit, této osobě náleží práva a povinnosti účastníka řízení. Pouze tato osoba může vznášet námitku podjatosti úřední osoby podle § 14 správního řádu. Skutečnost, že kázeňské řízení vedené s M. I. bylo I. S. jako příslušným služebním funkcionářem zahájeno z podnětu žalobce, shledává žalovaný irelevantní. Podnětem k zahájení řízení *ex offio* proti třetí osobě se žalobce nestal účastníkem řízení, neboť o jeho právech a povinnostech nebylo v kázeňském řízení rozhodováno podle § 169 ve spojení s § 170 a § 181 odst. 1 ZSP.
10. K námitce žalobce, že v řízení měl být účastníkem řízení s poukazem na § 169 ZSP, žalovaný uvádí, že právní předpisy nelze vykládat izolovaně s odhlédnutím od smyslu právní úpravy a souvisejících norem. Z ustanovení, podle něhož je účastníkem řízení též příslušník, a žalobce je příslušníkem, nelze dovozovat, že při zahájení jakéhokoli řízení ve věcech služebního poměru s jedním dotčeným příslušníkem, se stává účastníky řízení dalších cca 40 000 příslušníků. Účastníkem řízení ve věcech služebního poměru je toliko ten příslušník, o jehož právech a povinnostech má být v daném řízení rozhodováno. Nepřiznáním žalobci statutu účastníka řízení v kázeňském řízení vedeném s M. I. není žalobci bráněno v uplatňování tvrzených práv a nároků, např. podle § 77 odst. 9 ZSP či podle zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
11. K námitce nutnosti hájení práv třetích osob a dohlížení na zákonnost probíhajícího kázeňského řízení, žalovaný uvedl, že žalobce nezastává post nejvyššího arbitra ve veřejné správě, přičemž osobě, která dala neformální podnět k zahájení řízení *ex offio*, žádná taková práva nepřísluší. K námitce, že některé materiály ve spisu jsou založeny duplicitně, žalovaný uvedl, že pokud žalobce svá vyjádření odesílal několika adresátům současně, docházelo k jejich evidenci na více místech, následně byla předána příslušnému orgánu k vyřízení a příslušný orgán pokračoval v jejich evidenci. Duplicitnost podání nelze spravedlivě vytýkat žalovanému. V napadeném rozhodnutí byla reflektována speciální úprava, ačkoliv ji žalobce zpochybňuje. Další uvedené námitky se netýkají napadeného rozhodnutí.
12. V replice ze dne 13. 10. 2018 žalobce setrval na žalobní argumentaci. Nad rámec uvedeného nově namítl, že mu byla utajena písemnost sepsaná M. I. dne 23. 8. 2017, s jejímž obsahem nesouhlasí, a doplnil, že I. S., ačkoli je s písemností srozuměn, nepřiznal žalobci právo obhajoby. Žalobci není známo, jak byla vyřízena jeho podání k trestnímu oznámení, o šíření nakažlivé choroby, k řízení o neplacených přescasech, k řízení o diskriminaci z důvodů povinností k rodině, k řízení o diskriminaci členství v odborových organizacích, a dalších řízení. Žalobce odkazuje na spisový materiál Generální inspekce bezpečnostních sborů č. j. GI-4071/ČJ-2017-842011-K, v němž jsou důkazy ke vzniku práva domáhat se náhrady škody oproti bezpečnostnímu sboru a zároveň napadení práv dalších účastníků řízení, kteří nebyli do řízení vpuštěni stejně jako žalobce, a kteří jsou připraveni proti I. S. vypovídat. Dále žalobce uvádí, že I. S. v řízení neprovedl důkazy navrhované žalobcem, které by svědčily proti němu. Z tohoto důvodu žalovaný neměl k dispozici všechny

důkazy o I. S., aby mohl relevantně rozhodnout. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu protiprávních řízení vedených nepřípustnou osobou.

13. Ve vyjádření ze dne 8. 10. 2020 žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019 č. j. 1 As 327/2019-109 a doplnil, že pokud ZSP na některá služební práva a povinnosti nedoléhá, musí být postupováno podle správního řádu. V dané věci se domáhá práv, která nejsou upravena v ZSP, např. při podání stížnosti na jiného policistu, musí být proto postupováno podle správního řádu. Žalobce odkázal na písemnost ze dne 26. 7. 2017 nazvanou „*Stanovisko kolektivu 8. oddělení služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality Krajského ředitelství policie v Praze*“, z níž podle žalobce vyplývá, proč I. S. nepřipustil žalobce jako účastníka řízení. M. I. působil nezákonně na své podřízené tak, aby vytvořil nezákonný útok skupiny proti žalobci. Na podporu svých tvrzení žalobce připojuje žádosti o propuštění ze služebního poměru dvou příslušníků, a dodává, že od 31. 8. 2020 není příslušníkem.
14. U jednání, které se konalo dne 26. března 2021, žalobce setrval na důvodech vyjádřených v žalobě. Žalovaný setrval na svém písemném vyjádření a na podporu svých závěrů odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2019 sp. zn. IV. ÚS 3178/19 a ze dne 26. 6. 2001 sp. zn. II. ÚS 345/2001. Žalobce navrhl k prokázání důvodu podání námítky podjatosti výslech svědků pana M. P., M. I., I. S., L. A., P. H. a P. L. a dále navrhl, aby byly připojeny spisy č. j.: 1) KRPA-249037/ČJ-2017/000ZT, 2) GI-850/ČJ-2019-840502-P a 3) GI-4071/ČJ-2017-842011-K, na návrhu provedení důkazů uvedených v žalobě netrval. Soud návrhy na doplnění dokazování zamítl z důvodu nadbytečnosti, neboť shledal spisový materiál týkající se napadeného rozhodnutí o nepřipuštění účastenství žalobce v kázeňském řízení s M. I., shromážděný v dostatečné míře pro rozhodnutí ve věci.
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
17. Ze správního spisu vyplývá, že dne 3. 7. 2017 žalobce adresoval služebnímu funkcionáři *Žádost o odstranění závadového stavu jednání a chování služebního funkcionáře M. I. – vedoucího 8. odd OHK, SKPV, porušování právních norem a jeho závadové jednání oproti podřízeným*. Podle žalobce se jeho nadřízený dopustil závadového jednání.
18. Dne 10. 8. 2017 zahájil služební funkcionář, I. S. řízení s M. I. pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku.
19. Dne 31. 8. 2017 byl žalobce vyslechnut I. S. jako svědek ve věci kázeňského řízení vedeném s M. I. Podle protokolu je výpověď žalobce hlasitě diktovaná a je doslovným přepisem jeho vyjádření. K protokolu žalobce nežádal opravy ani doplnění.
20. Dne 13. 9. 2017 byla služebnímu funkcionáři doručena *Žádost o vyloučení I. S. ze zahájeného řízení ve věci služebního poměru oproti M. I. pro důvody podjatosti* ze dne 8. 9. 2017. V žádosti uvádí žalobce, že I. S. je podjatý a požaduje jeho vyloučení z řízení s M. I. a to z důvodu, že působí na M. I. i na podřízené ve svůj prospěch a v neprospěch žalobce. Odkazuje na petici sepsanou proti žalobci, která žalobci byla utajena, tím podle žalobce došlo k nesnášenlivosti skupiny proti jednotlivci, přitom před zahájením řízení byla situace opačná.

21. Dne 20. 9. 2017 služební funkcionář usnesením č. j. KRPA-249037-38/ČJ-2017-0000KR zastavil řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu o žádosti M. J. V odůvodnění uvedl, že jmenovaný ve svém podání namítá podjatost I. S. v řízení ve věcech služebního poměru vedeném s M. I., ačkoli proti němu není vedeno žádné řízení ve věci služebního poměru. Poukázal na odlišnost osoby, která podala podnět k zahájení řízení, od účastníka řízení podle § 186 odst. 3 věta druhá ZSP, podle § 14 odst. 2 správního řádu. Podjatost úřední osoby mohl namítat účastník řízení, tím však není jmenovaný v řízení ve věcech služebního poměru vedeném s M. I. Jmenovaný je osobou, která k řízení dala podnět a jejíž existenci ustanovení § 186 odst. 3 ZSP předpokládá. Žádost žalobce o vyloučení služebního funkcionáře I. S. pro důvody podjatosti byla podána tudíž osobou neoprávněnou, je proto zjevně právně nepřipustná.
22. Proti usnesení ze dne 20. 9. 2017 podal žalobce dne 1. 10. 2017 „*Stížnost na nezákonný postup Krajského ředitele hl. m. Prahy brig. gen. M. T. ve věci řízení ve věcech služebního poměru, který poškozuje práva M. J. a odvolání do usnesení ze dne 20. 9. 2017 brig. Gen. Mgr. M. T. o zastavení řízení o námitce podjatosti I. S.*“. Stížnost byla postoupena odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia České republiky, o odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
23. Dne 28. 12. 2017 žalovaný napadeným rozhodnutím č. j. PPR-27499-15/ČJ-2017-990131 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu. V odůvodnění se ztotožnil se závěry služebního funkcionáře a doplnil, že I. S. na základě podání ze dne 3. 7. 2017 zahájil *ex officio* řízení ve věcech služebního poměru s M. I. pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku. V řízení žalobce mohl vystupovat jako svědek, nikoli v postavení účastníka řízení. Žádost žalobce je zjevně právně nepřipustná podle § 45 odst. 3 správního řádu, neboť namítat podjatost podle § 14 odst. 2 správního řádu může pouze účastník řízení. M. I. jako účastník v řízení pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku, může vznést námitku podjatosti I. S. Žalobce, který podal podnět k vedení kázeňského přestupku M. I., toto právo nemá, neboť není účastníkem v tomto řízení. Žalovaný s odkazem na § 169 ZSP oproti § 27 a násl. správního řádu uvedl, že v § 169 ZSP je zakotvena speciální právní úprava účastenství ve věcech služebního poměru. Pokud zvláštní zákon určitý institut upravuje, nelze pro totožný institut subsidiárně využít obecnou právní úpravu. Byla by tím popřena speciální právní úprava oproti obecné právní úpravě. Je-li určitá otázka upravena v ZSP, neuplatní se příslušné ustanovení ze správního řádu. Věcné námitky, které směřují do samotného řízení, nelze akceptovat, nejsou předmětem odvolacího řízení.
24. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
25. Podle § 14 odst. 2 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*
26. Podle § 169 ZSP *účastníkem řízení (dále jen „účastník“) je příslušník, bývalý příslušník nebo pozůstalý po příslušníkovi; účastníkem řízení o jednání, které má znaky přestupku, je též návrhověl.*
27. Podle § 170 ZSP *v řízení ve věcech služebního poměru se rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků.*

28. Podle § 178 odst. 1 ZSP řízení se zahajuje na žádost účastníka nebo z podnětu bezpečnostního sboru.
29. Podle § 45 odst. 3 správního řádu žádost nesmí být zjevně právně nepřípustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.
30. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřípustná.
31. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
32. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.
33. Podle § 66 odst. 1 s. ř. s. za podmínek určených zákony upravujícími řízení před správními orgány, může žalobu podat ten správní orgán, o němž to takový zákon stanoví.
34. Podle § 66 odst. 2 s. ř. s. žalobu je oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.
35. Podle § 66 odst. 3 s. ř. s. žalobu je oprávněn podat veřejný ochránce práv, jestliže k jejímu podání prokáže závažný veřejný zájem.
36. Podle § 66 odst. 4 s. ř. s. žalobu je oprávněn podat také ten, komu toto oprávnění výslovně svěřuje zvláštní zákon nebo mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.
37. Stěžejní v posuzovaném případě je námitka obsažená v prvním žalobním bodu, a sice zda žalobce měl být účastníkem řízení ve věcech služebního poměru vedených I. S. s M. I., popř. i v dalších jím iniciovaných řízeních.
38. Soud při posouzení této otázky vyšel ze žádosti žalobce ze dne 8. 9. 2017 a z právní úpravy vztahující se k této námitce.
39. Žádostí se žalobce domáhal vyloučení I. S. pro jeho podjatost z řízení ve věcech služebního poměru vedeného s M. I. Soud se s argumentací žalobce neztotožnil.
40. Lze konstatovat, že institut námítky podjatosti k vyloučení služebního funkcionáře ZSP neobsahuje, proto je třeba aplikovat obecnou úpravu obsaženou v § 14 správního řádu, což koresponduje i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 27. 11. 2013 č. j. 3 Ads 133/2012-19 dospěl k závěru, že „[...] za situace, kdy zákon o služebním poměru institut vyloučení neupravuje, je nutno aplikovat § 14 správního řádu“. Podle § 14 odst. 2 správního řádu může podjatost úřední osoby namítnout účastník řízení, jakmile se o ní dozví. Z uvedeného lze dovodit, že osoba, která účastníkem řízení není, takové právo nemá. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018 č. j. 30 A 244/2017-34 „povinnost správního orgánu rozhodnout o námitce podjatosti usnesením dle § 14 odst. 2 správního řádu se vztahuje k námitkám podjatosti uplatněným účastníkem v rámci zahájeného

správního řízení“. Správní orgán se tedy námitkou podjatosti meritorně zabývá tehdy, je-li podaná toliko účastníkem řízení.

41. V posuzovaném řízení I. S. coby příslušný služební funkcionář dne 10. 8. 2017 zahájil řízení s M. I. pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 ZSP. Stalo se tak i z iniciativy žalobce, konkrétně dle *Žádosti o odstranění závadového stavu jednání a chování služebního funkcionáře M. I. – vedoucího 8. odd. OHK, SKPV, porušování právních norem a jeho závadové jednání proti podřízeným* ze dne 3. 7. 2017. Kázeňským přestupkem podle § 50 odst. 1 ZSP nemůže být jednání, které má znaky přestupku, anebo je trestným činem. Obě tato další jednání by byla projednávána v jiném řízení. Pokud se služební funkcionář dozví o protiprávním jednání, musí nejdříve posoudit, zda se nejedná o trestný čin. V kladném případě postoupí věc příslušnému orgánu činnému v trestním řízení. Pokud se nejedná o trestný čin, musí posoudit, zda se nejedná o jednání mající znaky přestupku. Dospěje-li k závěru, že ano, postoupí věc příslušnému služebnímu funkcionáři. Pokud se nejedná ani o jednání mající znaky přestupku, věc projedná jako kázeňský přestupek tak jako tomu bylo v případě zahájení řízení s nadřízeným žalobce v dané věci.
42. Řízení o kázeňském přestupku je řízením zahajovaným z moci úřední. Podání osoby obsahující návrh na zahájení kázeňského řízení je pouhým podnětem, kterým není řízení zahájeno. Řízení o kázeňském přestupku je zahájeno prvním úkonem učiněným služebním funkcionářem vůči příslušníkovi, účastníkovi řízení, jehož práva a povinnosti mají být dotčena. Podání žalobce ze dne 3. 7. 2017 tedy nelze považovat za „kvalifikovanou“ žádost, kterou by žalobce uplatnil svůj subjektivní nárok vyplývající ze ZSP či z jiných předpisů upravujících služební poměr, a jejímž doručením věcně příslušnému služebnímu funkcionáři by bylo zahájeno řízení. Jedná se o podnět, na jehož základě může, ale také nemusí, služební funkcionář zahájit řízení ve věcech služebního poměru podle ZSP.
43. Vymezení účastníků řízení ve věcech služebního poměru stanoví § 169 ZSP. Jedná se o zvláštní úpravu, která vymezuje okruh účastníků řízení odlišně od obecné úpravy ve správním řádu. Podle § 169 ZSP je účastníkem řízení příslušník, bývalý příslušník nebo pozůstalý po příslušníkovi; účastníkem řízení o jednání, které má znaky přestupku, je též návrhově.
44. V posuzovaném případě s ohledem na shora uvedené, kdy se jednalo ve věci M. I. o kázeňský přestupek, k jehož možnému vedení dal impulz žalobce, se postavení účastníka řízení s garancí procesních práv přiznává osobě, o jejíž právech a povinnostech má být v řízení rozhodováno. Je to osoba, již má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost má anebo nemá. Touto osobou v právě projednávané věci v řízení ve věcech služebního poměru je M. I., o jeho právech a povinnostech se jednalo. Okruh účastníků řízení zahájeného z moci úřední byl určen na základě procesního úkonu služebního funkcionáře vůči dotčené osobě. Žalobce nemohl být účastníkem kázeňského řízení, neboť o jeho právech a o povinnostech v řízení rozhodováno nebylo. Oba stupně správních orgánů tudíž nepochybily, pokud žalobci nepřiznaly v řízení s M. I. postavení účastníka řízení – dalšího účastníka řízení.
45. Námitce, aby mohl být žalobce účastníkem všech řízení, která inicioval, nelze přiusvědčit. Tato řízení, byla-li vedena, nebyla a nemohla být předmětem napadeného rozhodnutí, ani rozhodnutí služebního funkcionáře. Meritem posuzované věci byla otázka účastenství v řízení ve věci služebního poměru žalobcova nadřízeného, proto soud se dalšími řízeními,

k nimž dával žalobce podnět, nemohl zabývat. Stejně tak námitka, v níž se žalobce domáhá zjištění důvodů pro vyloučení I. S., je v daném řízení irelevantní, jelikož jimi jde žalobce mimo rámec napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí služebního funkcionáře.

46. Nepřiznání postavení účastníka řízení žalobci v kázeňském řízení s jeho nadřízeným nemá vliv na uplatnění jím tvrzených práv a nároků. Žalobce nezávisle na skutečnosti, zda je či není účastníkem kázeňského řízení s M. I., může využít právních prostředků, které mu právní řád na ochranu těchto práv a k uplatnění nároků poskytuje, a to např. ochranu podle ZSP či podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
47. K tvrzení žalobce, že by mohl ochránit osobnostní práva, mohl se tím domoci dalších práv, mohl být zkrácen na právu nahlížet do spisu, předkládat důkazy, na právu zvolit si zmocněnce a na dalších právech vyplývajících ze ZSP a správního řádu apod., soud uvádí, že uvedená procesní práva náleží účastníkovi řízení. Osobě, která účastníkem řízení není, práva účastníka řízení nenáleží, žalobce tudíž nemohl být postupem správního orgánu na takových právech zkrácen.
48. K námitce ochrany práv třetích osob, k námitce dohledu nad zákonným postupem a zákonností správního orgánu v dobré víře přispět k dodržení základních zásad správního řízení, kdy žalobce tvrdí, že minimálně deset je odmítán statut účastníka řízení všem příslušníkům Policie ČR, o jejichž právech je rozhodováno, soud připomíná, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podle § 65 s. ř. s. podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, případně účastník řízení před správním orgánem, který tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Ve veřejném zájmu může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat nejvyšší státní zástupce - shledá-li závažný veřejný zájem, veřejný ochránce práv - prokáže-li závažný veřejný zájem, případně za podmínek určených zákonem upravujícími řízení před správními orgány také správní orgán, o kterém tak stanoví takový zákon, anebo ten, komu toto oprávnění výslovně svěřuje zvláštní zákon nebo mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Jinými slovy jednotlivec, v daném případě žalobce, může podat žalobu podle § 65 s. ř. s. toliko k ochraně práv vlastních, nikoliv třetích osob.
49. V právě projednávaném případě žalobce není nejvyšším státním zástupcem, není ani veřejným ochráncem práv a ani správním orgánem podle zvláštního zákona. Nemá tudíž oprávnění podat žalobu ve veřejném zájmu, jeho námitky ochrany ve prospěch třetích osob jsou k projednávané věci zcela irelevantní. Obstat nemůže ani námitka žalobce, že musí dohlížet na zákonnost řízení. Správní řízení, stejně tak i specifické řízení ve věcech služebního poměru, je z hlediska dodržování principu zákonnosti, jakož i dalších základních zásad ovládajících správní řízení předmětem kontroly, jak vnitřní, tedy v rámci veřejné správy (opravné a dozorní prostředky), tak vnější, tedy kontroly vykonávané správními soudy, potažmo Ústavním soudem, ale i již zmiňovaným nejvyšším státním zástupcem či veřejným ochráncem práv.
50. Pokud žalobce tvrdí, že mu služební orgány odňaly možnost uplatnit nároky podle ZSP, správního řádu, Ústavy a Listiny, pak takto obecné tvrzení ničím nedoložil, v čem

konkrétně došlo k újmě na jeho právech. Soud odkazuje na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního, kdy není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil obecně bez souvislosti se skutkovými výtkami. Soud proto adekvátně v obecné rovině konstatuje, že v postupu služebních orgánů neshledal, že by napadeným rozhodnutím došlo porušení ZSP, správního řádu, Ústavy či Listiny. Soud současně neshledal důvod, aby služební orgán podle § 28 správního řádu vydával žalobci usnesení. V daném řízení žádné pochybnosti o účastenství nenastaly, otázky, kdo je účastníkem řízení, jsou upraveny v ZSP, který je primárním předpisem, pouze na otázky, které ZSP neřeší, lze podpůrně užít právní úpravu podle správního řádu. Na tomto postupu soud neshledal žádný protiprávní, zavádějící ani nelogický postup, jak tvrdí žalobce.

51. K námitce žalobce, že se relevantním způsobem nedozvěděl, zda řízení jím iniciovaná se vedou či nikoliv, soud uvádí, že ZSP neukládá služebnímu funkcionáři povinnost iniciátora podnětu informovat, zda tvrzené informace přispěly či nepřispěly k zahájení kázeňských řízení.
52. Soud se ztotožnil se žalobcem, že napadené rozhodnutí se nezabývalo vyloučením I. S., zabývalo se toliko účastenstvím žalobce.
53. Za účelovou soud považuje argumentaci žalobce, že nepřiznání statusu účastníka řízení vytvořil žalovaný, respektive služební funkcionář potenciální nerovnost práv v eventuálně vedeném trestním řízení proti žalobci. Respektování platných právních předpisů, a tedy nepřiznání postavení účastníka řízení žalobci jednak nemůže samo o sobě způsobit nerovnost v zcela jiném typu řízení s jiným předmětem a jinými účastníky, jednak se jedná o argumentaci zcela hypotetickou, ničím nepodloženou.
54. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008 č. j. 2 As 74/2007-55 „[z]a zjevně právně nepřipustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“. Podle soudu je nepřipustnou žádostí zcela nepochybně i žádost podaná osobou k tomu neoprávněnou, neboť z takovéto žádosti je i bez jejího meritorního posouzení na první pohled zjevné, že jí nelze vyhovět. Služební funkcionář proto nepochybil, když řízení o žádosti žalobce usnesením zastavil.
55. Soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nemusí soudy nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu přílehavě uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013 č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013 č.

j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013 č. j. 1 As 17/2013-50, nebo ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108). Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.

56. K *námitkám ve druhém žalobním bodu*, v němž žalobce namítá, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by disponoval kompletním spisovým materiálem k důvodům pro vyloučení I. S., soud uvádí, že tato skutečnost nemohla být překážkou pro vydání napadeného rozhodnutí, v němž služební funkcionář posuzoval otázku účastenství žalobce a k jejímu posouzení kompletnost spisového materiálu (ve vztahu k předmětu řízení) nebyla nezbytná. Jinými slovy taková skutečnost nebyla pro posouzení účastenství žalobce rozhodná. Pokud žalobce namítá duplicitní založení některých z podání, ze správního spisu je zřejmé, že žalobce podání zasílal nejen služebnímu funkcionáři či žalovanému, nýbrž i dalším orgánům a justičním složkám. Docházelo k jejich prvotní evidenci na více místech, tato místa je poté zasílala kompetentním orgánům, a to služebnímu funkcionáři či žalovanému. Jejich duplicitnost nelze vytýkat žalovanému. Námitky druhého žalobního bodu nejsou důvodné.
57. Námitky *třetího žalobního bodu* jsou pro posouzení dané věci irrelevantní, neboť jimi žalobce míří mimo rámec napadených rozhodnutí. Otázkou tvrzené šikany se služební funkcionáři nezabývaly s ohledem na procesní řešení účastenství žalobce v řízení vedeném s jeho nadřízeným. Námitky třetího žalobního bodu jsou irrelevantní, a nemohly být tak úspěšnými.
58. *Obiter dictum* soud uvádí, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou. Ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. správní soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, které byly vzneseny *ve lhůtě pro podání žaloby, tedy do dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem* (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Z uvedeného důvodu nemohl soud přistoupit k přezkoumání dalších námitek žalobce, o něž rozšířil žalobu v obsáhlé replice ze dne 13. 10. 2018 a ve vyjádření ze dne 8. 10. 2020.
59. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
61. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce v žalobě za žalovaného označil Česká republika - Policejní prezidium. Soud za žalovaného považoval podle § 196 ZPS policejního prezidenta, neboť ten ve věci vydal napadené rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu